Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 24 februari 2022 *

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamt system för mervärdesskatt – Direktiv 2006/112/EG – Artiklarna 167 och 168 – Avdragsrätt – Nekande – Skatteundandragande – Bevisupptagning – Vilandeförklaring av handläggningen av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut om nekad avdragsrätt i avvaktan på utgången i ett brottmålsförfarande – Medlemsstaternas processuella autonomi – Principen om skatteneutralitet – Rätten till god förvaltning – Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna”

I mål C-582/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Înalta Curte de Casație şi Justiție (Högsta domstolen, Rumänien) genom beslut av den 23 juli 2020, som inkom till domstolen den 5 november 2020, i målet

SC Cridar Cons SRL

mot

Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj,

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Regan samt domarna I. Jarukaitis (referent), M. Ilešič, D. Gratsias och Z. Csehi,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– SC Cridar Cons SRL, genom C.F. Costaş, S.I. Puț och A. Tomuța, avocați,

* Rättegångsspråk: rumänska.

– Rumäniens regering, genom E. Gane, R.I. Hațieganu och A. Rotăreanu, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom L. Lozano Palacios och A. Armenia, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1) (nedan kallat mervärdesskattedirektivet) och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan SC Cridar Cons SRL (nedan kallat Cridar), å ena sidan, och *Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj (Distriktsmyndigheten för offentliga finanser i Cluj, Rumänien)* (nedan kallad AJFP Cluj) *och Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca (Regionala myndigheten för offentliga finanser i Cluj-Napoca, Rumänien) (nedan kallad* DGRFP Cluj-Napoca) *beträffande ett beslut om vilandeförklaring av handläggningen av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut om att neka mervärdesskatteavdrag till dess att ett brottmålsförfarande avslutats.*

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I artikel 167 i mervärdesskattedirektivet föreskrivs följande:

”Avdragsrätten skall inträda vid den tidpunkt då den avdragsgilla skatten blir utkrävbar.”

4 I artikel 168 i samma direktiv preciseras följande:

”I den mån varorna och tjänsterna används för den beskattningsbara personens beskattade transaktioner skall han ha rätt att, i den medlemsstat där han utför dessa transaktioner, från den mervärdesskatt som han är skyldig att betala dra av följande belopp:

a) Mervärdesskatt som skall betalas eller har betalats i medlemsstaten för varor som har levererats, eller kommer att levereras, till honom eller för tjänster som har tillhandahållits, eller kommer att tillhandahållas till honom av en annan beskattningsbar person.

…”

Rumänsk rätt

Skatteprocesslagen

5 I artikel 118.3 i Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (lag nr 207/2015 om skatteprocessen), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet (nedan kallad skatteprocesslagen), föreskrivs att ”skattekontroll ska ske en enda gång för varje typ av skattefordran och för varje beskattningsperiod”.

6 I artikel 128 i skatteprocesslagen, med rubriken ”Ny skattekontroll”, föreskrivs följande i punkt 1:

”Med avvikelse från artikel 118.3 får chefen för skattemyndigheten besluta att på nytt kontrollera vissa typer av skatteförpliktelser för en viss beskattningsperiod till följd av att det framkommit ytterligare uppgifter som skattemyndigheten inte kände till vid tidpunkten för skattekontrollen och som påverkar resultaten av skattekontrollen.”

7 Artikel 131 i nämnda lag, med rubriken ”Resultat av skattekontrollen”, har följande lydelse:

”1) Resultatet av skattekontrollen dokumenteras skriftligen i en skattekontrollrapport som innehåller en beskrivning av skattemyndighetens slutsatser i faktiskt och rättsligt hänseende samt de skattemässiga konsekvenserna av dessa slutsatser.

…

4) Skattekontrollrapporten utgör grunden för utfärdandet av

a) beskattningsbeslutet som medför ett högre eller ett lägre skattebelopp i förhållande till de huvudsakliga skatteförpliktelserna som hänför sig till skillnader i beskattningsunderlaget,

…”

8 I artikel 132 i nämnda lag, med rubriken ”Anhängiggörande vid de organ som har behörighet att handlägga brottmålsförfaranden” föreskrivs följande i punkt 1:

”Skattemyndigheten är skyldig att vända sig till behörig domstol, när den vid skattekontrollen drar slutsatser som skulle kunna innebära att rekvisiten för brott enligt strafflagen är uppfyllda.”

9 I artikel 268, med rubriken ”Möjligheten att inge en begäran om omprövning”, i samma lag preciseras följande i punkt 1:

”En begäran om omprövning kan framställas med avseende på en skattefordran och andra beskattningsbeslut. Begäran om omprövning är en form av administrativt överklagande och innebär inte att den som anser sig ha fått sina rättigheter kränkta till följd av ett beskattningsbeslut fråntas rätten att överklaga till domstol.”

10 Artikel 277, med rubriken ”Vilandeförklaring av förfarandet för omprövning”, i skatteprocesslagen har följande lydelse:

”1) Det organ som är ansvarigt för omprövningen kan vilandeförklara förfarandet, genom motiverat beslut, när

a) kontrollorganet har vänt sig till de behöriga myndigheterna med avseende på att det föreligger indicier på att ett brott har begåtts vad gäller bevismedlen för att fastställa beskattningsunderlaget, och styrkande av brottet skulle kunna inverka på utgången i det administrativa förfarandet,

…

4) Det lagakraftvunna avgörandet från brottmålsdomstolen vad gäller det enskilda anspråket kan göras gällande mot de organ som ansvarar för förfarandet för omprövning avseende de belopp för vilka staten har ingett ett enskilt anspråk.”

11 Artikel 278, med rubriken ”Uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet”, i denna lag har följande lydelse:

”1) Ingivande av en begäran om omprövning medför inte uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet.

2) Bestämmelserna i denna artikel påverkar inte rätten för den som har begärt omprövning att ansöka om uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet med stöd av [Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (lag nr 554/2004 om förvaltningsmål)] …

…”

12 I artikel 281, med rubriken ”Meddelande av beslut och möjligheter att överklaga”, i samma lag föreskrivs följande i punkt 2:

”Den som har begärt omprövning eller de personer som deltar i förfarandet för omprövning kan överklaga beslut som avser en begäran om omprövning samt de beskattningsbeslut som dessa beslut hänför sig till vid behörig förvaltningsdomstol …”

13 I artikel 350, med rubriken ”Samarbete med de organ som har behörighet att handlägga brottmålsförfaranden”, i samma lag föreskrivs följande i punkterna 2 och 3:

”2) I vederbörligen motiverade fall får [Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF) (nationella skattemyndigheten, Rumänien)] utföra skattekontroller i enlighet med de mål som fastställts efter det att ett brottmålsförfarande inletts och efter yttrande från åklagaren.

3) Resultatet av de kontroller som föreskrivs i punkterna 1 och 2 ska dokumenteras i protokoll som utgör bevis. Protokoll utgör inte en skattefordran i den mening som avses i denna lag.”

14 Curtea Constituțională (Författningsdomstolen, Rumänien) slog i dom nr 72 av den 29 januari 2019 fast att uttrycket ”som utgör bevis” i nämnda artikel 350.3 inte är förenligt med författningen.

Lagen om förvaltningsmål

15 I artikel 2.1 i lag nr 554/2004 om förvaltningsmål, i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet (nedan kallad lagen om förvaltningsmål), återfinns följande definitioner:

”I denna lag avses med

…

ş) omedelbart förestående skada: framtida och förutsebar ekonomisk skada eller, i förekommande fall, förutsebar allvarlig störning i en offentlig myndighets eller en offentlig tjänsts funktion.

t) vederbörligen motiverade fall: de faktiska och rättsliga omständigheter som kan ge upphov till allvarliga tvivel om förvaltningsbeslutets lagenlighet.

…”

16 I artikel 14 i lagen om förvaltningsmål, med rubriken ”Uppskov med verkställigheten av beslutet”, föreskrivs följande i punkt 1:

”I vederbörligen motiverade fall och för att förhindra en omedelbart förestående skada får den skadelidande personen, efter att … ha vänt sig till den myndighet som har antagit beslutet eller den närmast överordnade myndigheten, ansöka om att den behöriga domstolen ska förordna om uppskov med verkställigheten av det ensidiga förvaltningsbeslutet till dess att det skett en prövning i sak. Om den skadelidande personen inte framställer ett yrkande om upphävande av beslutet inom 60 dagar, upphör uppskovet med verkställigheten enligt lag och utan några formkrav.”

17 I artikel 15 i denna lag, med rubriken ”Ansökan om uppskov med verkställigheten i målet rörande huvudsaken”, föreskrivs följande:

”1) Klaganden får begära uppskov med verkställigheten av det ensidiga förvaltningsbeslutet, på de grunder som föreskrivs i artikel 14, genom ansökan som inges till den domstol som är behörig att upphäva hela eller delar av det angripna beslutet. I ett sådant fall kan den domstolen förordna om uppskov med verkställigheten av det angripna förvaltningsbeslutet till dess att det slutgiltiga och oåterkalleliga avgörandet i målet har meddelats. Ansökan om uppskov med verkställigheten får inges samtidigt som ett överklagande inges i målet rörande huvudsaken eller separat, till dess att det har skett en prövning i sak.

…

4) Om överklagandet bifalls i sak förlängs uppskovet med verkställigheten som förordnats enligt artikel 14 automatiskt till dess att målet slutgiltigt och oåterkalleligt avgjorts, även om klaganden inte har ansökt om uppskov med verkställigheten av det administrativa beslutet enligt punkt 1.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

18 Cridar, ett bolag som är verksamt på området för anläggande av vägar och motorvägar, blev föremål för en skattekontroll avseende skyldigheter på mervärdesskatteområdet för perioden från den 1 januari 2011 till den 30 april 2014. I samband med skattekontrollen konstaterade Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud (Distriktsmyndigheten för offentliga finanser i Bistrița-Năsăud, Rumänien) att villkoren var uppfyllda för att bevilja rätt till avdrag för mervärdesskatt för de transaktioner som hade bokförts.

19 I början av år 2015 inledde Parchetul för pe lângă Curtea de Apel Cluj (åklagarmyndigheten vid Appellationsdomstolen i Cluj, Rumänien) (nedan kallad åklagarmyndigheten) en förundersökning (nr 363/P/2015) avseende anklagelser om skatteundandragande gentemot olika personer, däribland Cridars företagsledare. Vid ett datum som inte preciserats under år 2016 begärde

åklagarmyndigheten att DGRFP Cluj-Napoca skulle göra en ny skattekontroll av Cridar, eftersom det fanns bevis för att bolaget under perioden 1 januari 2011–31 december 2015 hade gjort fiktiva förvärv från flera andra bolag. DGRFP Cluj-Napoca gav AJFP Cluj i uppdrag att göra denna nya kontroll. Den ägde rum mellan den 4 och den 17 oktober 2016 och avsåg endast den period som var föremål för den i föregående punkt nämnda skattekontrollen.

20 I sin skattekontrollrapport av den 3 november 2016 och sitt beskattningsbeslut av samma dag beslutade AJFP Cluj, i motsats till den ståndpunkt som antogs år 2014, att inte bevilja rätt till avdrag för mervärdesskatt för samtliga de köpetransaktioner som Cridar utfört med fem bolag som angavs av åklagarmyndigheten (nedan kallade de ifrågavarande förvärven) och påförde bolaget skattetillägg på 2 103 272 rumänska lei (RON) (cirka 425 000 euro) (mervärdesskatt och bolagsskatt). I enlighet med artikel 128 i skatteprocesslagen upphävde AJFP Cluj även beskattningsbeslutet av år 2014 och ändrade sin bedömning av samtliga resultat av den tidigare skattekontrollen i fråga om mervärdesskatt. Det nya beskattningsbeslutet grundade sig på en rad oegentligheter som hade konstaterats i tidigare led, avseende fem av Cridars leverantörer eller deras underleverantörer. Mot bakgrund av dessa oegentligheter fann AJFP Cluj att det förelåg en skälig misstanke om att en konstlad situation hade skapats i syfte att Cridar fiktivt skulle höja sina kostnader och kunna dra av motsvarande mervärdesskatt, utan att det förelåg några faktiska ekonomiska transaktioner.

21 Efter att ha utfärdat dessa beskattningsbeslut, vände sig skattemyndigheten till åklagarmyndigheten med en brottsanmälan om att skatteundandragande hade skett i samband med de kontrollerade transaktionerna. För övrigt hade åtal redan väckts med avseende på nämnda skatteundandragande, vilka var föremål för förundersökning nr 363/P/2015.

22 Den 11 november 2016 begärde Cridar omprövning av beskattningsbeslutet av den 3 november 2016 vid DGRFP Cluj-Napoca. Med stöd av artikel 14 i lagen om förvaltningsmål ansökte Cridar om uppskov med verkställigheten av detta beslut. Curtea de Apel Cluj (Appellationsdomstolen i Cluj, Rumänien) biföll begäran om uppskov med verkställigheten av nämnda beslut till dess att det skett en prövning i sak. Detta avgörande har vunnit laga kraft.

23 DGRFP Cluj-Napoca avslog genom beslut av den 16 mars 2017 Cridars invändningar avseende förfarandet. DGRFP Cluj-Napoca beslutade emellertid att vilandeförklara handläggningen av begäran om omprövning med stöd av artikel 277.1 a i skatteprocesslagen. DGRFP Cluj-Napoca påpekade att det organ som ansvarar för att pröva begäran om omprövning inte kan avgöra tvisten i sak innan brottmålsförfarandet har avslutats, och bekräftar eller motbevisar kontrollmyndighetens misstankar avseende huruvida de ifrågavarande förvärven verkligen har ägt rum.

24 Den 29 juni 2017 överklagade Cridar beslutet till Curtea de Apel Cluj (Appellationsdomstolen i Cluj) och yrkade, i första hand, att beslutet av den 16 mars 2017 skulle upphävas på processuella grunder och, i andra hand, att det beslutet skulle upphävas och att DGRFP Cluj-Napoca skulle åläggas att pröva begäran om omprövning i sak. Cridar ansökte dessutom om uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet till dess att brottmålet hade avgjorts slutligt, i enlighet med artikel 15 i lagen om förvaltningsmål.

25 Överklagandet ogillades genom dom av den 29 september 2017. Nämnda domstol fann bland annat att DGRFP Cluj-Napoca hade rätt att bedöma huruvida det var lämpligt att vilandeförklara handläggningen av begäran om omprövning för att undvika att det meddelas motstridiga avgöranden avseende samma rättsliga situation. Den drog härav slutsatsen att myndighetens

beslut att vilandeförklara handläggningen av begäran om omprövning till dess att det inom ramen för brottmålet hade fastställts att de ifrågavarande förvärven verkligen hade ägt rum var rättsenligt. Nämnda domstol avslog även ansökan om uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet till dess att brottmålet hade avgjorts slutligt, eftersom de anförda grunderna för rättsstridighet inte tydde på ett klart rättsstridigt beslut och att det inte hade visats att en skada var omedelbart förestående. Den framhöll i detta avseende att det beslut som avses i punkt 22 i förevarande dom, genom vilket den ansökan om uppskov med verkställigheten som ingetts med stöd av artikel 14 i lagen om förvaltningsmål bifalls, inte har någon bindande verkan vid bedömningen av ett liknande yrkande som grundar sig på artikel 15 i samma lag, på grund av skillnaden vad gäller verkningarna i tiden mellan de två aktuella förfarandena.

26 Den 11 oktober 2017 överklagade Cridar denna dom till Înalta Curte de Casație și Justiție (Högsta domstolen, Rumänien), det vill säga den hänskjutande domstolen. Inom ramen för överklagandet gjorde bolaget bland annat gällande att DGRFP Cluj-Napoca i sitt beslut av den 16 mars 2017 om dess begäran om omprövning, i motsats till vad som konstaterats i samband med den andra skattekontrollen, påpekade att det endast fanns indicier på att de ifrågavarande förvärven hade kunnat vara fiktiva och att frågan huruvida dessa förvärv var fiktiva eller inte först skulle avgöras i samband med att brottmålsförfarandet avslutades. Bolaget har gjort gällande att med beaktande av dessa motstridiga tolkningar av den förebringade bevisningen, denna bevisnings rättsliga värde och den myndighet som kan fastställa om transaktionerna är fiktiva eller faktiskt har ägt rum, har skattebetalaren inte något handlingsutrymme och inte någon möjlighet att utöva sin avdragsrätt. I den nationella lagstiftningen tycks det således ha uppställts ytterligare ett villkor för att avdragsrätt för mervärdesskatt ska erkännas, nämligen att det inom ramen för brottmålet ska bekräftas att de berörda transaktionerna verkligen har ägt rum, vilket varken framgår av tillämpliga unionsrättsliga bestämmelser eller av EU-domstolens praxis.

27 Den hänskjutande domstolen har preciserat att eftersom det nationella målet inte avser huruvida beskattningsbeslutet av den 3 november 2016 är lagenligt i sak, kan den inte fastställa huruvida de omständigheter som nämns i beslutet, mot bakgrund av EU-domstolens praxis, är tillräckliga för att neka avdragsrätt för mervärdesskatt.

28 Den hänskjutande domstolen har dessutom påpekat att Cridar för närvarande inte kan få till stånd en domstolsprövning av sin begäran om omprövning i sak, eftersom det enligt nationell rättspraxis endast är möjligt att få till stånd en domstolsprövning av ett beskattningsbeslut enligt artikel 281 i skatteprocesslagen om beslutet i sak avseende begäran om omprövning överklagas samtidigt med detta beslut. I förevarande fall har den skattemyndighet som antog beslutet av den 16 mars 2017 endast fattat beslut om vilandeförklaring. Den hänskjutande domstolen har tillagt att enligt artikel 278.1 i denna lag medför ingivandet av en begäran om omprövning inte något uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet, inte ens för den period under vilken handläggningen av begäran om omprövning av detta beslut vilandeförklaras. Den hänskjutande domstolen har vidare konstaterat att ett beskattningsbeslut alltid leder till att skattebördan övervältras på den beskattningsbara personen.

29 Mot bakgrund av dessa omständigheter söker den hänskjutande domstolen klarhet i om det strider mot principen om skatteneutralitet i mervärdesskattedirektivet att skattemyndigheten först utfärdar ett beskattningsbeslut om nekad avdragsrätt för mervärdesskatt som har omedelbar verkan, trots att den vid den tidpunkten inte förfogar över samtliga objektiva omständigheter avseende den beskattningsbara personens inblandning i ett mervärdesskatteundandragande, och att skattemyndigheten därefter vilandeförklarar handläggningen av en begäran om omprövning av det beslutet i avvaktan på att klargöranden med avseende på de faktiska omständigheterna

framkommer inom ramen för ett brottmålsförfarande som har till syfte att fastställa om den beskattningsbara personen är inblandad i skatteundandragandet. Den hänskjutande domstolen vill även få klarhet i huruvida ett sådant förfaringssätt är förenligt med rätten till en rättvis rättegång som garanteras i artikel 47 i stadgan, eftersom beskattningsbeslutet fortsätter att vara verkställbart under vilandeförklaringen av handläggningen av begäran om omprövning av detsamma, utan att den beskattningsbara personen har möjlighet att överklaga detta beslut till domstol, eftersom en sådan möjlighet är beroende av att ett beslut i sak fattas om begäran om omprövning. Den hänskjutande domstolen anser att bedömningen kan variera beroende på om den beskattningsbara personen beviljas uppskov med verkställigheten av de ifrågasatta besluten på de villkor som föreskrivs i artiklarna 14 och 15 i lagen om förvaltningsmål, vilket skulle medföra att verkningarna av den nekade rätten till avdrag för mervärdesskatt tillfälligt undanröjdes.

30 Mot denna bakgrund beslutade Înalta Curte de Casație și Justiție (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

”1) Ska [mervärdesskattedirektivet] och artikel 47 i [stadgan] tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning som ger skattemyndigheterna, efter att de har utfärdat ett beskattningsbeslut i vilket rätten till avdrag för ingående mervärdesskatt nekas, rätt att vilandeförklara handläggningen av en begäran om omprövning [som avser nämnda beslut] i avvaktan på utgången i ett brottmålsförfarande som skulle kunna ge ytterligare objektiva uppgifter om den beskattningsbara personens inblandning i ett skatteundandragande?

2) Blir EU-domstolens svar på föregående fråga ett annat om den beskattningsbara personen, under vilandeförklaringen av handläggningen av begäran om omprövning, kan dra fördel av interimistiska åtgärder för att skjuta upp verkningarna av beslutet att neka avdragsrätt för mervärdesskatt?”

Prövning av tolkningsfrågorna

31 Den hänskjutande domstolen har ställt sina två frågor, som ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida mervärdesskattedirektivet och artikel 47 i stadgan ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken de nationella skattemyndigheterna får vilandeförklara handläggningen av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut genom vilket en beskattningsbar person nekas avdragsrätt för ingående mervärdesskatt på grund av att den beskattningsbara personen varit inblandad i skatteundandragande, i avvaktan på utgången i ett brottmålsförfarande som skulle kunna ge ytterligare objektiva uppgifter om personens inblandning i nämnda skatteundandragande, och huruvida det i detta avseende är relevant huruvida den beskattningsbara personen under vilandeförklaringen av handläggningen av begäran om omprövning har rätt att få till stånd uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet.

32 Det ska för det första erinras om att beskattningsbara personers rätt att, från den mervärdesskatt som de är skyldiga att betala in, dra av den mervärdesskatt som de ska betala eller har betalat vid ingående förvärv av varor eller tjänster som används för deras beskattade transaktioner, utgör en grundläggande princip i det gemensamma system för mervärdesskatt som har inrättats genom unionslagstiftningen. EU-domstolen har vid upprepade tillfällen slagit fast att avdragsrätten i artikel 167 och följande artiklar i mervärdesskattedirektivet utgör en oskiljaktig del av mervärdesskattesystemet och att den i princip inte får inskränkas när de beskattningsbara

personer som önskar utöva avdragsrätten uppfyller såväl de materiella som formella kraven och villkoren för avdragsrätt (dom av den 16 oktober 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 33 och där angiven rättspraxis, och dom av den 11 november 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, punkt 31).

33 Bekämpande av skatteundandragande, skatteflykt och missbruk är en målsättning som erkänns och främjas i mervärdesskattedirektivet och EU-domstolen har vid upprepade tillfällen slagit fast att enskilda inte får åberopa unionsrättsliga bestämmelser på ett sätt som är bedrägligt eller utgör missbruk. Det ankommer således på nationella myndigheter och domstolar att neka den beskattningsbara personen avdragsrätt om det mot bakgrund av objektiva omständigheter framkommer att avdragsrätten har åberopats på ett sätt som är bedrägligt eller utgör missbruk (dom av den 16 oktober 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 34 och där angiven rättspraxis, och dom av den 11 november 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, punkt 45).

34 Så är fallet när den beskattningsbara personen själv har gjort sig skyldig till ett skatteundandragande, men även när en beskattningsbar person kände till eller borde ha känt till att vederbörande, genom ett förvärv, deltog i en transaktion som ingick i ett undandragande av mervärdesskatt. En beskattningsbar person får således endast nekas avdragsrätt om det av objektiva omständigheter framgår att den beskattningsbara personen, som tillhandahållits de varor eller tjänster som ligger till grund för avdragsrätten, antingen själv gjorde sig skyldig till skatteundandragande eller kände till eller borde ha känt till att denne, genom att förvärva dessa varor eller tjänster, deltog i en transaktion som ingick i ett mervärdesskatteundandragande som leverantören eller en annan aktör tidigare eller senare i kedjan av leveranser eller tillhandahållanden gjort sig skyldig till (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 35 och där angiven rättspraxis, och dom av den 11 november 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, punkt 46).

35 Eftersom nekandet av avdragsrätt utgör ett undantag från den grundläggande principen om avdragsrätt, ankommer det på skattemyndigheten att styrka de objektiva omständigheter som ligger till grund för bedömningen att den beskattningsbara personen själv har gjort sig skyldig till ett mervärdesskatteundandragande eller kände till eller borde ha känt till att den transaktionen som åberopats till stöd för avdragsrätten ingick i ett sådant skatteundandragande (dom av den 16 oktober 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 36 och där angiven rättspraxis, och dom av den 11 november 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, punkt 50).

36 Eftersom unionsrätten inte innehåller några regler om hur bevisupptagningen ska gå till vid misstanke om mervärdesskatteundandragande, ska dessa objektiva omständigheter fastställas av skattemyndigheten i enlighet med bevisreglerna i nationell rätt. Dessa regler får dock inte inverka menligt på unionsrättens verkan och de måste vara förenliga med de rättigheter som säkerställs genom unionsrätten, särskilt genom stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 37 och där angiven rättspraxis, och dom av den 4 juni 2020, C.F.(Skattekontroll), C-430/19, EU:C:2020:429, punkt 45).

37 Det är i enlighet med detta, och under dessa omständigheter, som EU-domstolen i punkt 68 i domen av den 17 december 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832), slog fast att unionsrätten inte hindrar att skattemyndigheten, inom ramen för ett förvaltningsförfarande och

för att fastställa ett rättsmissbruk på mervärdesskatteområdet, kan använda sig av bevis som har erhållits inom ramen för ett parallellt pågående nationellt brottmålsförfarande avseende den beskattningsbara personen vilket ännu inte har avslutats, under förutsättning att de rättigheter iakttas som garanteras i unionsrätten, och särskilt i stadgan. På samma sätt slog EU-domstolen, i punkt 38 i domen av den 16 oktober 2019, Glencore Agriculture Hungary (C-189/18, EU:C:2019:861) fast att samma bedömning ska göras även när det gäller möjligheten att fastställa ett mervärdesskatteundandragande med användning av bevisning som har erhållits inom ramen för ännu ej avslutade brottmålsförfaranden som inte rör den beskattningsbara personen eller som samlats in under konnexa förvaltningsrättsliga förfaranden i vilka den beskattningsbara personen inte var part.

38 Unionsrätten kan följaktligen, i princip och med förbehåll för att de rättigheter som garanteras genom unionsrätten, och särskilt genom stadgan, iakttas, inte heller hindra skattemyndigheterna från att, inom ramen för prövningen av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut genom vilket avdragsrätt för mervärdesskatt har nekats, vilandeförklara handläggningen av denna begäran om omprövning i syfte att erhålla ytterligare objektiva uppgifter som visar att den beskattningsbara personen varit inblandad i det skatteundandragande som ligger till grund för beslutet att neka avdragsrätt. Eftersom unionsrätten, med detta förbehåll, inte utgör hinder för att skattemyndigheten använder sig av bevisning som har inhämtats inom ramen för ett brottmålsförfarande för att inom ramen för ett administrativt förfarande konstatera att det föreligger skatteundandragande eller rättsmissbruk i fråga om mervärdesskatt, kan den nämligen i princip och med detta förbehåll inte heller utgöra hinder för att ett sådant administrativt förfarande vilandeförklaras, inbegripet vid prövningen av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut genom vilket avdrag för mervärdesskatt nekats, bland annat i syfte att förhindra att motstridiga beslut fattas som kan strida mot rättssäkerhetsprincipen eller såsom i det nationella målet i syfte att eventuellt erhålla ytterligare uppgifter som skulle kunna användas vid prövningen av nämnda begäran om omprövning.

39 I en sådan situation där ett beskattningsbeslut innebär att den beskattningsbara personen nekas rätt till avdrag för mervärdesskatt, och med hänsyn till att denna rätt utgör en grundläggande princip i det gemensamma systemet för mervärdesskatt, ska det emellertid erinras om att de principer som reglerar medlemsstaternas tillämpning av det gemensamma systemet för mervärdesskatt, i synnerhet principen om skatteneutralitet och rättssäkerhetsprincipen, utgör hinder för att den beskattningsbara person som en faktura ställts till nekas rätt att göra avdrag för mervärdesskatt om vederbörande inte kan förete andra styrkande handlingar – utöver nämnda faktura – för att de genomförda transaktionerna faktiskt har genomförts när den nationella skattemyndigheten endast hyser obestyrkta misstankar om huruvida ekonomiska transaktioner som framgår av fakturan faktiskt har genomförts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 oktober 2015, PPUH Stehcemp, C-277/14, EU:C:2015:719, punkt 50, och dom av den 4 juni 2020, C.F. (Skattekontroll), C-430/19, EU:C:2020:429, punkterna 44 och 49). Rätten till avdrag kan inte heller nekas på grundval av antaganden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 november 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, punkt 52 och där angiven rättspraxis).

40 I förevarande fall har den hänskjutande domstolen i sin första fråga uttryckligen angett att den vilandeförklaring som är aktuell i det nationella målet har beslutats om med motiveringen att det brottmålsförfarande, i avvaktan på vars utgång vilandeförklaringen beslutats, kan ge ”ytterligare” objektiva uppgifter avseende den beskattningsbara personens inblandning i det skatteundandragande som låg till grund för beskattningsbeslutet varigenom avdragsrätt nekades.

41 Eftersom frågorna har ställts mot bakgrund av detta faktiska antagande, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva och fastställa och EU-domstolen inte kan ifrågasätta nämnda faktiska antagande med beaktande av den tydliga funktionsfördelning mellan de nationella domstolarna och EU-domstolen som föreligger i ett förfarande enligt artikel 267 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 oktober 2014, Traum, C-492/13, EU:C:2014:2267, punkt 19, och dom av den 9 september 2021, Real Vida Seguros, C-449/20, EU:C:2021:721, punkt 13 och där angiven rättspraxis), ska detta antagande således, i syfte att tillhandahålla den hänskjutande domstolen ett fullständigt svar, tas för givet och ligga till grund för den fortsatta bedömningen.

42 Mot denna bakgrund och med beaktande av att det i det nationella målet inte bara är fråga om de nationella skattemyndigheternas bevisupptagning utan även om ett beslut att vilandeförklara en begäran om omprövning, ska det, för det andra, med hänsyn till medlemsstaternas autonomi i fråga om hur de organiserar sina administrativa förfaranden, erinras om att i avsaknad av unionsbestämmelser på området är det varje medlemsstats interna rättsordning som är tillämplig i fråga om förfaranderegler som är avsedda att säkerställa skyddet av de rättigheter som enskilda har på grund av unionsrätten. Dessa regler får emellertid varken vara mindre förmånliga än de som reglerar liknande situationer av inhemsk karaktär (likvärdighetsprincipen) eller medföra att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen) (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2017, Ispas, C-298/16, EU:C:2017:843, punkterna 28 och 29 och där angiven rättspraxis).

43 Vad i förevarande fall gäller likvärdighetsprincipen finns det inget i de handlingar som ingetts till domstolen som tyder på att bestämmelserna i artikel 277.1 a i skatteprocesslagen, enligt vilka den vilandeförklaring av handläggningen som är aktuell i det nationella målet har beslutats, är specifika för kontrollen av skyldigheter på mervärdesskatteområdet. Detta innebär att det, med förbehåll för den prövning som det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra, kan uteslutas att denna princip har åsidosatts.

44 När det gäller effektivitetsprincipen finns det inte heller något som tyder på att en vilandeförklaring av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut genom vilket rätt till avdrag för mervärdesskatt nekas i sig skulle göra det omöjligt eller orimligt svårt för enskilda att i ett administrativt förfarande utöva sina rättigheter enligt unionsrätten.

45 Mot bakgrund av övervägandena i punkt 38 i förevarande dom, ska det emellertid för det tredje erinras om att de krav som följer av rätten till god förvaltning, vilken återspeglar en allmän unionsrättslig princip och bland annat rätten för var och en att få sina angelägenheter behandlade opartiskt och inom skälig tid, tillämpliga i ett skattekontrollförfarande genom vilket en medlemsstat genomför unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 maj 2020, Agrobet CZ, C-446/18, EU:C:2020:369, punkterna 43 och 44 och där angiven rättspraxis, och dom av den 21 oktober 2021, CHEP Equipment Pooling, C-396/20, EU:C:2021:867, punkt 48).

46 När det är fråga om sådana omständigheter som de i det nationella målet, där skattemyndigheten utövar sin kontrollbefogenhet för att uppfylla den skyldighet för medlemsstaterna som följer av tillämpningen av unionsrätten att vidta de lagstiftningsåtgärder och administrativa åtgärder som krävs för att mervärdesskatt inom dess territorium ska kunna uppbäras i sin helhet, samt för att bekämpa skatteundandragande, utgör förfarandet för prövning av begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut om nekad rätt till avdrag för mervärdesskatt ett genomförande, från den

berörda medlemsstatens sida, av unionsrätten. Det innebär att förfarandet ska genomföras med iakttagande av rätten till god förvaltning (se, analogt, dom av den 9 november 2017, Ispas, C-298/16, EU:C:2017:843, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

47 För att unionsrätten inte ska utgöra hinder för en vilandeförklaring av handläggningen av en begäran om omprövning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, krävs således även att en sådan vilandeförklaring inte strider mot rätten till god förvaltning och, i synnerhet, att den inte leder till en orimligt stor fördröjning av utgången av detta administrativa förfarande.

48 Vidare kan det konstateras att de grundläggande rättigheter som garanteras i stadgan även är tillämpliga på ett sådant mål som det nationella målet, eftersom den vilandeförklaring som ifrågasatts vid den hänskjutande domstolen har skett inom ramen för ett administrativt förfarande enligt vilket en beskattningsbar person nekas avdragsrätt för ingående mervärdesskatt på grund av dennes inblandning i ett skatteundandragande i strid med de principer som reglerar det gemensamma system för mervärdesskatt som upprättats av unionslagstiftaren och som följaktligen utgör en tillämpning av unionsrätten i den mening som avses i artikel 51.1 i stadgan (se, analogt, dom av den 16 oktober 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

49 Den hänskjutande domstolen har i detta hänseende sökt klarhet i hur artikel 47 i stadgan ska tolkas, enligt vilken var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts har rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol, med beaktande av de villkor som föreskrivs i denna artikel, då Cridar, så länge som vilandeförklaringen varar, inte har rätt att överklaga beskattningsbeslutet om nekad rätt till avdrag för mervärdesskatt till domstol, eftersom det enligt nationell rätt krävs att begäran om omprövning har prövats i sak innan ett sådant överklagande får inges.

50 EU-domstolen har visserligen redan slagit fast att principen om ett effektivt domstolsskydd i denna bestämmelse består av flera delar, bland annat rätten till tillgång till domstolsprövning (dom av den 30 juni 2016, Toma och Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, C-205/15, EU:C:2016:499, punkt 42 och där angiven rättspraxis). Av domstolens praxis framgår emellertid även att tillgång till domstolsprövning inte är en absolut rättighet och att rättigheten kan bli föremål för proportionerliga inskränkningar som eftersträvar ett legitimt syfte och inte undergräver rättigheten i sig (dom av den 30 juni 2016, Toma och Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, C-205/15, EU:C:2016:499, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

51 I förevarande fall räcker det att påpeka att även om Cridar, så länge som vilandeförklaringen varar, fråntas möjligheten att inge ett överklagande vid domstol mot ett beskattningsbeslut genom vilket bolaget nekas avdragsrätt för mervärdesskatt, framgår det emellertid av övervägandena i punkt 38 i förevarande dom att en sådan vilandeförklaring har ett legitimt syfte och av övervägandena i punkterna 45–47 i förevarande dom att Cridar inte kan fråntas denna möjlighet utöver en rimlig tidsperiod. Det framgår dessutom av handlingarna i målet att det är ostridigt i det nationella målet att detta bolag kommer att kunna inge ett överklagande till domstol mot det beslut varigenom dess begäran om omprövning prövas i sak. Under dessa omständigheter kan det inte anses att en sådan vilandeförklaring av handläggningen av en begäran om omprövning på ett oproportionerligt sätt inskränker rätten till tillgång till domstolsprövning, såsom den garanteras i artikel 47 i stadgan, för en beskattningsbar person som Cridar.

52 Av EU-domstolens fasta praxis följer att den berörda personen, för att det ska vara fråga om ett effektivt rättsmedel enligt artikel 47 i stadgan, måste ha möjlighet att få kännedom om de skäl som ligger till grund för det beslut som fattats rörande honom eller henne, antingen genom att läsa själva beslutet eller genom att på begäran underrättas om skälen för beslutet, utan att detta påverkar den behöriga domstolens rätt att kräva att den aktuella myndigheten anger dessa. Detta är nödvändigt för att den berörde ska kunna ta till vara sina rättigheter under bästa möjliga förutsättningar och, med kännedom om samtliga omständigheter, kunna avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan vid behörig domstol samt för att behörig domstol fullt ut ska kunna genomföra legalitetskontrollen av det aktuella nationella beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 november 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 och C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

53 För att en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut om nekad avdragsrätt för mervärdesskatt ska vilandeförklaras med iakttagande av artikel 47 i stadgan krävs det följaktligen även att beslutet om vilandeförklaring har motiverats i faktiskt och rättsligt hänseende, inte bara för att den beskattningsbara personen ska kunna få kännedom om skälen till att vilandeförklaringen anses nödvändig för att på ett ändamålsenligt sätt kunna pröva begäran om omprövning och kunna tillvarata sina rättigheter under bästa möjliga förutsättningar, utan även för att den domstol till vilken överklagandet av beslutet om vilandeförklaring har ingetts ska ha möjlighet att genomföra legalitetskontrollen av det beslutet.

54 För övrigt innebär även rätten till god förvaltning en skyldighet för myndigheter, när de genomför unionsrätten, att motivera sina beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 november 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 och C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

55 Eftersom det för det fjärde inte kan uteslutas att det slutligen visar sig att den beskattningsbara personen nekats avdragsrätt i strid med unionsrätten, erinrar domstolen om att rätten att erhålla återbetalning av skatter och avgifter som i en medlemsstat har tagits ut i strid med unionsrätten utgör en följd av och ett komplement till de rättigheter som enskilda har tillerkänts i unionsbestämmelserna, såsom dessa har tolkats av domstolen. En medlemsstat är således i princip skyldig att återbetala skatter och avgifter som har tagits ut i strid med unionsrätten. En ansökan om återbetalning av felaktigt inbetald mervärdesskatt görs med stöd av rätten till återbetalning av felaktigt inbetalda belopp, vilken enligt fast rättspraxis syftar till att avhjälpa följderna av skattens eller avgiftens oförenlighet med unionsrätten, genom att den kostnad som skatten eller avgiften felaktigt inneburit för den ekonomiska aktör som slutligen burit den undanröjs (dom av den 14 juni 2017, Compass Contract Services, C-38/16, EU:C:2017:454, punkterna 29 och 30 och där angiven rättspraxis, och dom av den 2 juli 2020, Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, punkt 24).

56 Det ska härvidlag framhållas att syftet med avdragssystemet är att den mervärdesskatt som näringsidkaren ska betala eller har betalat inom ramen för sin ekonomiska verksamhet inte till någon del ska belasta honom själv. Det gemensamma systemet för mervärdesskatt garanterar följaktligen en fullständig neutralitet beträffande skattebördan för all ekonomisk verksamhet, oavsett syfte och resultat, under förutsättning att verksamheten, i princip, är mervärdesskattepliktig i sig (dom av den 14 februari 1985, Rompelman, 268/83, EU:C:1985:74, punkt 19, och dom av den 11 november 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

57 EU-domstolen har redan slagit fast att även om medlemsstaterna förfogar över ett klart handlingsutrymme när de fastställer villkoren för återbetalning av överskjutande mervärdesskatt, får dessa villkor emellertid inte medföra att principen om skatteneutralitet äventyras genom att mervärdesskatten helt eller delvis belastar den beskattningsbara personen. Sådana villkor ska särskilt göra det möjligt för den beskattningsbara personen att under godtagbara förhållanden utkräva hela den fordran som följer av den överskjutande mervärdesskatten. Detta innebär att återbetalningen ska verkställas inom rimlig tid genom kontant betalning eller på ett likvärdigt sätt. Det sätt på vilket återbetalningen verkställs får under inga omständigheter ge upphov till en finansiell risk för den beskattningsbara personen (dom av den 6 juli 2017, Glencore Agriculture Hungary, C-254/16, EU:C:2017:522, punkt 20 och där angiven rättspraxis, och dom av den 12 maj 2021, technoRent International m.fl., C-844/19, EU:C:2021:378, punkterna 37 och 38).

58 När återbetalning av belopp avseende överskjutande mervärdesskatt till den beskattningsbara personen inte sker i rimlig tid, kräver principen om mervärdesskattens neutralitet att de ekonomiska förluster som därigenom uppkommit för den beskattningsbara personen, genom att det aktuella beloppet inte fanns tillgängligt, ska kompenseras genom betalning av dröjsmålsränta (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 juli 2017, Glencore Agriculture Hungary, C-254/16, EU:C:2017:522, punkt 22 och där angiven rättspraxis, och dom av den 12 maj 2021, technoRent International m.fl., C-844/19, EU:C:2021:378, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

59 Dessa överväganden är även analogt tillämpliga i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, eftersom ett rättsstridigt nekande till rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt, som fastställts i ett beskattningsbeslut som är omedelbart verkställbart, även leder till att det belopp som motsvarar den mervärdesskatt som det i teorin har nekats avdrag för i strid med unionsrätten inte står till den beskattningsbara personens förfogande.

60 Av detta följer att det, för att en vilandeförklaring av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut om nekad avdragsrätt för mervärdesskatt, såsom den som är aktuell i det nationella målet, ska meddelas med iakttagande av unionsrätten även krävs att det i den tillämpliga nationella lagstiftningen föreskrivs att den beskattningsbara personen, om det slutligen visar sig att nämnda avdragsrätt har nekats i strid med unionsrätten, kan erhålla återbetalning av det aktuella penningbeloppet inom rimlig tid och, i förekommande fall, dröjsmålsränta.

61 För det femte ska det slutligen påpekas att det, under förutsättning att de villkor som följer av ovanstående överväganden är uppfyllda, inte krävs att den beskattningsbara personen under den period då handläggningen av hans begäran om omprövning har förklarats vilande i samtliga fall får uppskov med verkställigheten av det beskattningsbeslut som är föremål för begäran om omprövning. Det är tillräckligt att det i den tillämpliga nationella lagstiftningen föreskrivs en möjlighet att bevilja ett sådant uppskov, såsom en interimistisk åtgärd, om det föreligger allvarliga tvivel om beskattningsbeslutets lagenlighet, när ett sådant uppskov med verkställigheten är nödvändigt för att undvika att den beskattningsbara personens intressen orsakas allvarlig och irreparabel skada.

62 Mot bakgrund av det ovan anförda ska tolkningsfrågorna besvaras enligt följande. Mervärdesskattedirektivet och artikel 47 i stadgan ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken de nationella skattemyndigheterna får vilandeförklara handläggningen av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut genom vilket en beskattningsbar person nekas avdragsrätt för ingående mervärdesskatt på grund av att den beskattningsbara personen varit inblandad i ett skatteundandragande, i avvaktan på att erhålla

ytterligare objektiva uppgifter om personens inblandning i nämnda skatteundandragande, under förutsättning för det första att en sådan vilandeförklaring inte innebär en orimligt stor fördröjning av förfarandet för begäran om omprövning, för det andra att beslutet om vilandeförklaring är motiverat i både rättsligt och faktiskt avseende och kan vara föremål för domstolsprövning och för det tredje att den beskattningsbara personen, om det slutligen visar sig att avdragsrätten har nekats i strid med unionsrätten, kan erhålla återbetalning av motsvarande belopp inom rimlig tid och i förekommande fall dröjsmålsränta. Under sådana förhållanden krävs det inte att den beskattningsbara personen under nämnda vilandeförklaring beviljas uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet, såvida inte – om det föreligger allvarliga tvivel om huruvida nämnda beslut är lagenligt – beviljandet av uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet är nödvändigt för att undvika att den beskattningsbara personens intressen orsakas allvarlig och irreparabel skada.

Rättegångskostnader

63 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken de nationella skattemyndigheterna får vilandeförklara handläggningen av en begäran om omprövning av ett beskattningsbeslut genom vilket en beskattningsbar person nekas avdragsrätt för ingående mervärdesskatt på grund av att den beskattningsbara personen varit inblandad i ett skatteundandragande, i avvaktan på att erhålla ytterligare objektiva uppgifter om personens inblandning i nämnda skatteundandragande, under förutsättning för det första att en sådan vilandeförklaring inte innebär en orimligt stor fördröjning av förfarandet för begäran om omprövning, för det andra att beslutet om vilandeförklaring är motiverat i både rättsligt och faktiskt avseende och kan vara föremål för domstolsprövning och för det tredje att den beskattningsbara personen, om det slutligen visar sig att avdragsrätten har nekats i strid med unionsrätten, kan erhålla återbetalning av motsvarande belopp inom rimlig tid och i förekommande fall dröjsmålsränta. Under sådana förhållanden krävs det inte att den beskattningsbara personen under nämnda vilandeförklaring beviljas uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet, såvida inte – om det föreligger allvarliga tvivel om huruvida nämnda beslut är lagenligt – beviljandet av uppskov med verkställigheten av beskattningsbeslutet är nödvändigt för att undvika att den beskattningsbara personens intressen orsakas allvarlig och irreparabel skada.

Underskrifter